

Էդա մէկ աղջիկն էլ վերուց, իտի ձիու քեամակ, առից, էկաւ չուր, էկաւ ուր վըտան¹⁾ խասաւ, եօթ տարին լըմացաւ:

Տիւ չ'ասիս, Գաւթին տղայ իլի, անուն դրած ՄՏեր:
ՄՏերն էլ վից տարեկան ի, ոտ թալիբ ի եօթին:
Էկաւ, ինչ էլաւ ուր վըտան, մէկ ձիաւուր էկաւ, Գաւթի դէմ կորից, կանչից վեար Գաւթին, էսաց.—Տիւ էդ, խալիւր մարդ, աղջիկ դիւր կ'տանիս:

Գաւթի ձիւն էր վախացաւ, չուր էն վիտին ախ չէր տըսի: Էսաց.

«Շատ ծովիրն էր մտի*»),

Իմ ձիու ճանիր չէր թացուի.

Շատ սարիբ, քեարիբն էր կան էկի,

Իմ յէռջիւ դէմ կանգընող չէր իլի.

Մէկ բարակ բադան իմ տըսի,

Շատ մօտէն իմ վախացի.

Սարիբ, ձիւրիբ, տիւ չընդատ²⁾ կէք,

Չը էսա բադանից ազատ էրէք»:

Չէ, ձին բշից դեախ տղէն. տղէն էլ ձին քշից. զարկուան, կռուան էդա տեղ. թող ու դիւման էդա դեաշտ բունից:

Ի՞նչըն կ'կռուին.—ընցկուն կ'կռուին, ինչըն գիւթան թալիս ամառուան չուր գիտըն. չուր գիտըն, սարիբ, քեարիբ յըռջիւ վուտըրուան կ'խալին. թող կ'ըլնը, էրկնուց իրիս կ'բունը:

¹⁾ Հայրենիք: ²⁾ Օգնութիւն:

*) Բ. վարիանտով Գաւթի աշտակէս է երգում.

«Ափսո՛ւս, խազար ափսուս,

Անցկում տըլի ծովիր,

Ձիւր չ'էթըլ իմ ձիու ճանիր.

Ափսո՛ւս, խազար ափսուս,

Անցկում դեաշտիբ քելըցի,

Թող չ'էտու իմ ձիու նալիբ.

Էկի, խասայ իմ խէրանց խէրանան,

Նիեաթ իմ էսա բարակ առուն ըզը խեղդի»: